

Slovo k povzbuzení na neděli 24. března 2024, na Květnou neděli – B
Biblická čtení: Mk 11,1-10; Iz 50,4-7; Ž 22; Flp 2,6-11; Mk 14,1 - 15.47

Milé sestry, milí bratři,

Květnou nedělí rok co rok **začíná Svatý týden**, nejposvátnější týden celého liturgického roku vrcholící Velikonočním triduem. Květná neděle připomíná **Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma** několik dnů před židovskými velikonočními svátky, možná to bylo opravdu v neděli, a zároveň **uvozuje vše následující**, co si budeme v nadcházejících dnech připomínat: Poslední události Kristova veřejného působení v Jeruzalémě (od pondělka do středy Svatého týdne), Poslední večeře (na Zelený čtvrtek), Kristovo utrpení a smrt na kříži (Velký pátek), jeho sestoupení do říše zemřelých (na Bílou sobotu), tajemství zmrtvýchvstání (o Velikonoční vigílii) a první zjevení Zmrtvýchvstalého (na Velikonoční neděli).

To vše máme nyní, dá-li Bůh, **před sebou**. Jako Boží **pozvání**, abychom se nechali liturgickým děním **vtáhnout** do událostí samých. Aby podobně, jako Kristovy Velikonoce umocnily **intenzitu Božího tajemného přebývání** ve světě, proměnily svátky něco i v nás, k lepšímu.

Vraťme se ale **k dnešní neděli**. Podle svých **dvou** rozměrů – zpřítomnění Kristova vjezdu do Jeruzaléma a uvození dění následujících dnů – má i dva názvy: **Květná a Pašijová**.

První odkazuje na **palmové ratolesti**, kterými obyvatelé Jeruzaléma a ostatní poutníci vítali Ježíše přijíždějícího na svátky. Vítali ho nejen jako všechny ostatní poutníky, ale s nadějí, že on je ten očekávaný **Mesiáš**, syn Davidův: «Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!». Proto se dnes na začátku bohoslužeb žehnají **kvetoucí ratolesti**, u nás tedy zpravidla ne palmové ale nějaké v našich zeměpisných šířkách dostupnější.

Druhý z názvů (Pašijová neděle) reflektuje skutečnost, že vjezdem do Jeruzaléma **začínají Kristovy pašije**, jeho utrpení. Proto se při mši svaté čítávají anebo zpívají ty části evangelia, které o Kristově utrpení svědčí, od konce poslední večeře až do uložení do hrobu, tedy **pašije**.

Zaměřme letos svou pozornost krátce jen na jeden detail, kterým **začínalo evangelium** čtené **při žehnání ratolestí**. «Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal „Co to děláte?“, řekněte: „Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek“» řekl Pán Ježíš svým učedníkům. Oni tak učiní a Kristus vjede do města **na pokorném oslátku**.

Tím se naplní staré **Zachariášovo proroctví**, že **takto** do Svatého města, k Dceři síónské vstoupí **Mesiáš**, až přijde. Aby už sám vjezd do města naznačil **jiný** charakter Kristova **království a slávy**, než jaký mají království a sláva tohoto světa. «Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti».

Pán Ježíš proto nevjíždí na silném koni, jak vjíždějí pozemští vládcové, ale **na oslátku**, snad nejpokornějším dopravním **zvířeti chudých**. Ale ani to oslátko si nakonec **nezabírá** trvale pro sebe, nebere jeho majitelům jejich živobytí, jak bylo královským právem. Následně oslátko **vrátí zpět**.

Pán Ježíš jedoucí **na oslátku** zjevuje, že **není Mesiášem podle lidských**, ale podle **Božích představ**. Jeho největší moc je **Božská**, ne lidská. Skutečná **Boží moc ve světě** se však projeví jinak, než současníci čekali. Nyní **na oslátku**, zakrátko jako **pokorná láska**, obětující se až **na kříž**. Jen taková láska má zjevně sílu proměnit svět lidí k lepšímu, v ní je i největší **Boží sláva na zemi**.

Prostě je to tak, že největší Boží mocí na zemi je **pokorná láska**, v ní je největší Boží sláva, ji Pán Ježíš zjevil a přinesl na zem, na kříži dal a potvrdil. Láskou kříže se projevuje **Boží**

jinakost a transcendence, neboť jen **láskou** může být stvořený a slabý člověk opravdu **zbožštěn**. Jen **pokornou láskou** může být přikryto množství hříchů. **Pokora** je pro lásku důležitá, protože tehdy láska hledá, co opravdu **prospívá** druhému člověku a ne jí samé.

Vše možná teoreticky víme, věříme v to, stále se to opakuje, mnohokrát jsme něco takového již i slyšeli. Jen by bylo dobré křesťanské vyznání **primátu lásky**, a to lásky **pokorné**, přijmout za své a snažit se je s Boží pomocí také žít.

Milé sestry, milí bratři, velikonoční svátky, uvozované dnešní Květnou nedělí, jsou každoročním bohoslužebným zpřítomněním **maximy uskutečnění Boží lásky**, smrti a vzkříšení Pána Ježíše. I dnešní **oslátko** do toho již patří. Čím více se necháme slavením Velikonoc **vtáhnout** do evangelijních událostí samých, tím větší máme **naději**, že se **s Boží láskou** znovu **setkáme**, zakusíme **Kristovu slávu**, a tak i nás k podobné lásce aspoň trochu znovu **pohne**. Že **pokorná a obětavá láska** má smysl, že v ní spočívá pravá sláva Boží i lidská, že skrze ni se už zde na zemi může aspoň nějak uskutečňovat **Boží i skutečně lidské království**.

Kéž bychom tak **do světa** druhých lidí a hlavně **před Pána Boha** napříště vcházeli a přicházeli – obrazně řečeno – **méně** na slonu, oři či vlku, ale **častěji** na oslu, oslátku, osličím mláděti...